בשלמא לדידי דאמינא ראיה בעדים כיון

דאמר ללקוחות אייתו עדים ולא אשכחו היינו

דקא אתו ואמרו ליה מהו לבודקו אלא לדידך

דאמרת ראיה בקיום השמר למה להו לבודקו

לקיימו שטרייהו ולוקמו בנכסי מי סברת

נכסי בחזקת בני משפחה קיימי וקא אתו

לקוחות ומערערי נכסי בחזקת לקוחות קיימי

וקא אתו בני משפחה וקא מערערי הכי נמי

מסתברא מדקאמר להו אי אתם רשאים

לנוולו ואישתיקו אי אמרת בשלמא בני

משפחה קא מערערי משום הכי אישתיקו

אלא אי אמרת לקוחות קא מערערי אמאי

שתקי לימרו ליה אנן זוזי יהביגן ליה ליגוול

ולינוול אי משום הא לא איריא הכי קאמר

להו חדא דאי אתם רשאים לנוולו ועוד וכי

תימרו זוזי שקל לינוול ולינוול סימנים עשויין

להשתנות לאחר מיתה ¢(ת"ש) שאל רבי

שמעון בן לקיש את רבי יוחנן זו ששנויה

במשנת בר קפרא הרי שהיה אוכל שדה

ובא בחזקת שהיא שלו וקרא עליו אחד

ערער לומר שלי היא והוציא זה את אונו

לומר שמכרתה לי או שנתתה לי במתנה

אם אמר איני מכיר בשמר זה מעולם "יתקיים

השטר בחותמיו אם אמר שטר פסים הוא

זה או שמר אמנה שמכרתי לך ולא נתת לי

דמים אם יש עדים הלך אחר עדים ואם לאו

הלך אחר השמר לימא ר' מאיר היא דאמר

מודה בשמר שכתבו אינו צריך לקיימו ולא

רבנן אמר ליה לא שאני אומר דברי הכל

מודה בשמר שכתבו אינו צריך לקיימו והא

מיפלג פליגי 🌣 דתנן 🌣 אין נאמנין לפוסלו דברי

ר' מאיר וחכמים אומרים נאמנין אמר ליה אי

עדים אלימי ומרעי שמרא איהו כל כמיניה

אמר ליה והלא משמך אמרו יפה ערערו בני

משפחה אמר ליה זו אלעזר אמרה אני לא

אמרתי דבר זה מעולם אמר רבי זירא אם

יכפור רבי יוחגן ברבי אלעזר תלמידו יכפור

ברבי ינאי רבו דאמר רבי ינאי אמר רבי

מודה בשמר שכתבו ס(אינו) צריך לקיימו

ואמר ליה רבי יוחנן רבי לא משנתנו היא

זו וחכמים אומרים המוציא מחבירו עליו

הראיה אין ראיה אלא בקיום השמר

ברם נראין דברי רבינו יוסף דאמר

סימ סי׳ מוש״ע מ״מ סי׳

רבינו נרשום -יוולמא לדידי דאמיוא

בשלמא לדידי דאמינא. דמייתי ראיה בעדים הכא נמי עבדי הני דבדקו בתר עדים אם כשמכר קטן היה אי לא ולא י. אשכחן משום הכי אזלו ושאילו מהו לבודקו: משכחן משום הכי אולו ושאילו מהו לבודקו: אלא לדידך דאמרת האיה אלא לדידך דאמרת האיה לקוחות למישאל מהו לקוחות למישאל מהו לבודקו: שטרייהו לבודקו סיקימו שטרייהו דליתו סהדי דכמירין חתימת ידי העדים ובודאי אותן החתומין על השטר לא חתמו ל) אאיכ הינ לומני לוחר הינ לומני הינ לומני הינ לומני לוחר הינ לומני היה גדול ובתר הכי לוקמי היה גדול ובתר הכי לוקמי לקוחות בנכסייהו אלא ש״מ מדלא עבדי הכי דלא אזלינן בתר קיום השטר אלא בתר עדים וקשיא לר״ל. אמר לך ר״ל לעולם בתר אמו לך יל פולט בחו קיום השטר אולינן ודקא קשיא לך הכא אמאי לא אולינן בתר קיום השטר אלא בתר עדים. מי סברת דנכסים שמכר שעדיין בידא דמשפחה הוו ואתו לקוחות דמשפחה הוו ואחו לקוחות וקא מערערי אי הוי עובדא הכי מצית למפרך שפיר. לאו הכי הוי עובדא אלא נכסי הוו כבר ביד לקוחות דילקוחות הוה) ולא מצו בני משפחה למיזל בתר קיום השטר ומאי הוי זכותייהו קיום השטר. ובני משפחה אינהו קא מערערי . דקטן הוה ומשום הכי אזלי מעיקרא בתר עדים כי לא אשכחו אמרי מהו לבודקו: אשכחו אמרי מהו לבודקו: ה"נ מסתברא. דבני משפחה הוי מערערי ולא לקוחות: מדקאמר להו אי אתם רשאים לנוולו ואשתיקו. משום דמשפחתו הוה לא משום דמשפחתו הוה לא
היו רוצים לנוולו: לקוחות
אמאי משתקי. מצי למימר
ליה הואיל דווזי יהיבנא
ליה בהא ארעא לינוול
ולינוול אלא ש"מ דנכסים ולינול אלא ש"מ דנכסים בידא דלקוחות הוו ובני משפחה מנדערי. אמר לך ר' יוחנן לעולם אכתי קשיא ליה לר"ל ונכסים בידא דיוורשן חוי קיימי והא דקא מייתי ראיה מהכא. אי משום הא לא אריא בר קאמר להו: במשנת בר קאמר להו: במשנת בר קפרא. שהיה שונה בה: והוציא זה. המוחזק בשדה: את אונו. כח שלו שטר את אתו. כח שלו שטר מכירה שהיה בידו: יתקיים השטר בחותמיו. שיעידו שנים עליהן שהוא כתב ידן ולא מחזקינן לעדים בשקרי דחתימי מילי דשקר: . ואם אמר. המערער: שטר ואם אמר. המערער: שטר פסים הוא. שפייסתני בשעה שהיית רוצה לישא אשה שאכתוב לך שטר ששדה מכורה לך בעבור אותו [שטר] יהיו סבורין כך . שאתה עשיר וקונה נכסי שאומה עשיר וקונה נכסי-ומעולם שוב לא החזרתה אותו לי ולא שלך היא השדה: או שטר אמנה הוא. השהה: או שטר אמנה הוא. שמכרתי לך שדה זו על שמכרתי לך הדמים מנת שאאמין לך הדמים עד זמן שקבענו ומעולם לא נתת לי דמים: אם יש שמערער אומר הלך אחר לו עדים. אומר הלך אחר הומר הלך אחר בייבר בי עדים: 3) והוא מודה בשטר עדים: 3) והוא מודה בשטר שכתבו לזה אינו צריך לקיימו עוד לאותו מוחזק ולא ישלם למערער כלום: לימא. דבר קפרא ששנה משנה זו לפלוגתא אמרה

לשמעתא ואליבא דר' מאיר

אוחם תחמר למה יש לנו לומר שהוח קטן כיון שהגיע לכלל שנותיו ב והח אמרינן בנדה פרק בא סימן (דף מח.) קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה לריכה בדיקה חזקה הביאה סימנים וי״ל °שאחר שהיה זה גדול שהגיע לכלל שנותיו ולא היו לו סימני גדלות ולהכי איכא לספוקי

שמא קטן היה עדיין: אלא לדידך דאמרת (0 בקיום חשמר לקיימו שמרייהו ולוקמו בנכסייהו. דמסתמח כיון שחמת היה שמכרג היו מולחים עדים לקיים שטרם ד אלא ש״מ שהיו לריכין לבקש עדים שהיה גדול בשעת המכר וכרבנן דאמרי המוליא מחבירו עליו הראיה וא"ת ומאי קושיא עד כאן לא קאמרי רבנן ראיה בקיום השטר אלא משום דסבירא להו כרבי נתן דאמר דאזלינן בתר השתא דאם בריא הוא עתה יש לנו לומר שאז היה בריא אבל הכא לא שייכא שום חזהה וי"ל דאיכא למימר חזקה שאין עדים חותמים על השטר אא״כ נעשה גדול מהניא כי ההיא חזקה דבתר השתא אולינן: בחזקת לקוחות הוו קיימי. והיורשים היו רולים להוליאן מידן והיו רולים לבודקו אם הוא קטן והשתא ניחא הא דקאמר להו סימניו עשויין להשתנות לאחר מיתה שאפילו לא תמלאו לו סימנים איכא למימר שנשרו לחתר מיתה ה: זרזר יהבינן לינוול ולינוול. אבל יורשים אינם רשאים לנוולו בשביל הירושה דלא מידי יהבי ועוד שהוא קרובס: אי עדים אדימי ומרעי שמרא כו'. לעיל נפ׳ חזקת הבתים (דף מח: ושם ד"ה אמר) הבחתי שם הך מילתא גבי מודעא היו דברינו וכו׳: והלא משמך אמרו יפה ערערו בני משפחה. מטעס קיום השטר ולא מטעם עדים:

ברם נראין דברי רבינו יוסף כו'. (ג) והא דפריך לעיל לקיש לר' יוחנן ממשנת בר קפרא וא"ל ר' יוחנן שאני אומר מודה בשטר שכתבו א"ל לקיימו לא אמר דבר זה מעולם וכולה סוגיא דלעיל ליתא לפי מסקנא זו וכה״ג איכא ביבמות בפ׳ החולך (דף לה: ושם ד"ה כ"ע) דפריך ליה ר' יוחנן לריש לקיש ולמסקנה מעמיד מחלוקתם בענין אחר גבי

החולך למעוברת וכן בפ"ק דחגיגה (דף ז.) גבי הראיון ובנדה פ' המפלת (דף כד.) * גבי פניו מוסמסים וכי א"ל ר' יוחנן לר' ינאי לעיל רבי לא משנתנו היא זו לא הקשה ממילתא דרבנן אלא הזכיר לו המשנה דפלוגתא דרבנן ורבי מאיר היא בהא ווע"ע מום׳ בכורות ד: ד״ה אלאז: 959

רבינו יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי חכמים אבל רבי מאיר אומר מוֹדה בשמר שכתבו שצריך לקיימו שיפכא אוהא הכל הברי הכל רבי מאיר דברי הכל היא והא איפכא 🐠 תנן וחכמים אומרים המוציא מחבירו עליו הראיה איפוך והא תניא אין נאמנין לפוסלו דברי רבי מאיר וחכמים אומרים נאמנין איפוך והא רבי

יוחנז ראיה בעדים קאמר איפוך לימא ליפוך נמי תיובתא הכי דמהפכינן מחניחין ר"מ לרבנן דס"ל לרבנן א"ל לקיימו כדמפרש ואזיל והאי דקא"ר יוחנן לדברי הכל א"ל לקיימו לאו דוקא אלא משום דאליבא דרבנן קאמר דא"ל לקיימו חשיב ליה כדברי הכל: זו דברי **הכמים.** מתניי דמוכח א"ל לקיימו: **נמי חיובאא.** דאמר לעיל [ע"א]

> ישטנוא הארבור הוא דאמר הואיל ומודה הוא האי מערער באותו שכתב אין צריך לקיימו ומקוים ועומד הוא ומשום הכי אמר הלך אחר השטר: והא מיפלגי. במודה בשטר שכתב אם צריך לקיימו אי לא כדמפרש לעיל: אין נאמנין לפוסלו דברי ר׳ מאיר. משום דמודה בשטר שכתבו אינו צריך לקיימו: ותכ״א דנאמנין וצריך לקיימו אלמא דבפלוגתא אמר בר קפרא לשמעתיה: א״ל ר׳ יוחנן. לדברי הכל אמרה לשמעתיה דמודה בשטר שכתבו איז צריד להיימו ואזלינז בתר השטר. והתם טעמא מאי אמור רבנז דמודה בשטר שחתמוהו צריד להיימו משום בשםו שמובו אין צוין לקיימו האלינן בתו השטו. החם מצמא מאי אמהו דבק ומחה בשטו שחומהה צוין לקיימו משום דעדים אלימי אינון דמצי אמרועי שטרא שהם חתמוהו ונאמנין הן לפוסלו אבל הכא להיכא דמערער מודה שכתבו ואמר שטר פסים הוא שטר אמנה הוא אפני רבנן מודו דלאו כל כמיניה לאורועי שטרא ומשום הכי אינו צריך לקיימו והלך אחר השטר: אייל. ריש לקיש לרי יוחנן והיכי מצית למימר דלדברי הכל אמרה לשמעתיה ולאו כל כמיניה לאורועי שטרא: והלא משמך אמרו יפה ערערו. ואמאי יפה ערערו והלא כיון ג) שהוא מודה שאותן בני משפחתן כתבו הא איכא למימר לאו כל כמינייהו לאורועי שטרא ים ובדורמנה בי הדבים והחלים בין של שהוא היו השחוק בב לשפחוק חובה והא הא לכול מה או כל בכול היו אחרוכ בשהוא הל הלומר קטן היה האמאי לשה לערוב איל. לעולם מודה בשטר שכחבו אין צריך לקיימו דלאו כל כמיניה לאורועי שטרא זוו שששעת ינאי מודה בשטר שכתבו (אין) צריך לקיימו דלאו כל כמיניה לאורועי שטרא: ואמר [ליה] ר׳ יוחנן רבי לא משנתנו היא זו. דמודה בשטר שכתבו צריך לקיימו דקתני וחכ״א המוציא מחבירו עליו הראיה ואין ראיה אלא בקיום השטר דאע״ג דהאי נותן מתנה

בשלמה לדידי דחמינה רחיה. דחמרי רבנן במתני׳ [לעיל קנג.] המוליח מחבירו עליו הראיה היינו ראיה בעדים שבריא היה ויגבה מתנתו מיד היורשין ה"נ בקשו לקוחות לעשות כך ולבקש עדים כדי לטרוף מקחן מיד היורשין וכיון דלא אשכחו כו': לקיימו שטרייהו. ומסתמא אין

גליון הש"ם העדים חותמין על השטר אא"כ בא"ד ייל דאחר שהיה זה גרול. קשה לי איך אמרי בשמעתא ריש דף קנה היכי משכחת לה דנחתי דלמא הברייתא מיירי בסתם ולא נעשה גדול: בחוקם לקוחום הוו קיימי. והחזיקו בהן קודם ערעור: וחמו יורשין וקח מערערי. וחמרי קטן היה נבדק מש"ה לריכים היורשים להבים ראים מכח חומה ושלא כדין תפסתם דהתם גבי יורשין ראיה מכח לא שייך קיום שטריה: היינו דשחקי. כדי שלא לינוול קרובם: לינוול ולינוול. מוסמסין]. וכן ככורות ד ע"ב אין אנו חוששין בבשתו שאינו קרובנו עירובין מ ע״ל: הגהות הב"ח

 (A) גבו' שלריך לקיימו (ומאי דברי הכל דרבנן לגבי ר"מ דברי הכל היא) מא"מ ונ"ב לפי פי המוספות לא גרסי ליה: (צ) חום' ד"ה אלא לדידך דאמרת ראיה בקיום וי"ל כירן דאיכא למימר וכוי וי"ל כיון דמילם למינור הכא חוקה שאין: (ג) ד"ה ברם וכוי והא דפריך. נ"ב נראה דקשה להו מאי פריך ר"ל לר"י לימא ר"מ היא כו' הלא למאי דמיתהפכא כר שמת לכל ר"מ וא"כ רבע היא ולל ר"מ וא"כ למה השיב ר"י שאני אומר ד"ה מודה בשטר שכתבו א"ל לקיימו וקאמר נמי אי עדים אלימי וכו׳ לימא דלרבנן בכל דוכתה המרי׳ דמודה בשטר דוכתם חמרי דמודה בשטר שכתבו אייל לקיימו ע"יכ לריך לפרש דכולה סוגיא דלעיל ליתא ואה"ינ דלרבי יוחנן בכל דוכתא א"יל לקיימו כחכמים דמ"ל מודה בשטר שכתבו א"ל להיימו והא דהולכד ח"ל נקיימו והם דהוכרך מלמודא להפך דברי ר"י ולא קא משני דרבי יוחנן אליבא דרבי מאיר קאמר אלמא דמ"ל למלמודא דרבי יוחנן יחשית מתמחים אובי יותק [אליבא דחכמים קאמר] א״כ אף למאי דמימהפכא נמי קשיא היאך אמר רבי יותק ראיה בקיום השטר והלא ול"ל והא דקאמר ראיה בקיום השטר היינון אם אינו מודה שטני היישן מה לילי מידה שכתבו ופלוגתייהו אש"מ דעלמא קאי ולא אפלוגתא דרבי מאיר וחכמים דמתניתין [והשאר חסר]:

מוסף תוספות

א. ולמאי דמסקינן דבני משפחה הוא שבאים לבודקו, "יל ג"כ כי אולי גימות היו בו מחיים וע"י מיתה נפשט העור ונטלו הגומות וכר. ליטכ"ל. ב. דאי לא אפי היה לו סימנים אין מכירתו מכירה סימנים אין מכיידה מכיידה כדבעינן למימר לקמן. שס. ג. כיון שהכל מודים שהמכירה היתה אמת אלא שאומרים קטן היה. שס. ד. דאם איתא הוה ליה לתנא למימר נתקיים השטר בחותמיו והכי אמרינן ברובה דוכתין. שס. ה. [ו]שמא גדול באותה שעה. ו רשנ"א. ו. שבפירוש שמע ר״ל מר׳ אלעזר דמשום שלא נתקיים השטר הוא שאמר יפה ערערו בני משפחה. רשב"א.

מודה בשטר שכתבו אפ״ה איצטריך לקיימו למקבל. אלמא דס"ל לר' יוחנן מודה

והפסדנו מרובה: ה"ג זו ששנויה כו'. ואסיפא קאי לימא ר"מ היא כו": שטר פסים. שפייסת ממני לכתוב לך שטר מכירה להחזיקך בעשיר לוקח קרקעות: שער המנה. האמנתיך למסור לך שטר מכירה קודם שקבלתי הדמים: שאני אומר לדברי הכל כו'. כדמפרש לקמיה דכי פליגי רבנן ואמרי מודה בשטר שכתבו שלריך לקיימו הני מילי היכא דאיכא עדים דמרעי ליה לשטרא ופוסליו חתימת עלמן ה"ו פסול גדול הלכך אע"ג דמודה לוה שכתבו לריך לקיימו אבל בהך דבר קפרא דלוה גופיה הפסיל ליה ולא עדים כיון דמודה שכתבו לאו כל כמיניה למימר שטר פסים הוא והכל מודים שא"ל לקיימו: אי עדים אלימי כו'. דהתם אמרי עדים פסולי עדות היינו: איהו כל כמיניה. בתמיה וכי יש כח ביד הלוה לומר איני חייב כלום. והכא לא אמרי׳ הפה שאסר הוא הפה שהתיר דכיון דאמר לוה כתבתי שטר זה אפם שטר פסים או שטר אמנה הוא דמה לי לשקר במקום עדים לא אמרינן דאנן סהדי דלאו שטר אמנה הוא דעדים אשטר אמנה ופסים לא חתמי דלא ניתן ליכתב כדאמר בפרק ב' דכתובות (דף יט.) והלכך לא מהימן למימר שטר אמנה הוא: והלה המרו משמך כו'. ריש לקיש קא"ל לר' יוחנן היכי מצית למימר דלדברי הכל מודה בשטר שכתבו א"ל לקיימו אף על גב דאיהו נמי פסיל ליה משום שטר אמנה או שטר פסים דלאו כל כמיניה לאורועיה איהו כל זמן דעדים גופייהו לא מרעי ליה והלא משמך אמרו יפה ערערו בני משפחה אע"ג דמודו בני משפחה בשטר שכתב נותן מתנה כיון דאמרי קטן היה נאמנין עד שיתקיים השטר בחותמיו אלמא מודה בשטר שכתבו לדידך לריך לקיימו: ויכפור בר' ינחי. בתמיה. והלא לר׳ ינאי רבו א״ר יוחנן בהדיא לריך לקיימו: ברם נראין דברי רבינו יוסף. ר׳ זירא קא״ל ואתא לתרוצי דמאי דא"ר יוחנן לריש לקיש לעיל שאני אומר לדברי הכל א"ל לקיימו היינו טעמא דס"ל לר' יוחנן

אימיביה ר' יוחנן לר"ש בן לקיש וכו' ליפוך והשתא לריך לומר אימיביה ריש לקיש לר' יוחנן דמהא שמעינן דמתניתין ראיה בעדים קאמר: **הכל**י בשטר שכתבו צריך לקיימו לרבנן והדרא קושיין לדוכתה דלימא בר קפרא כר' מאיר ולא כרבנן: ברם נראין דברי רבינו יוסף. תירוץ הוא דקא מתרץ והכי מתפרש לעולם אימא לך בר קפרא כתכמים אמרה לשטעתיה דנראין דברי רבינו יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי תכמים דאמרי עליו דשכיב מרע להביא ראיה ששכיב מרע היה מאי טעמא משום דכיון דמודה הוא בשטר שכתבו אין צריך למקבל

לקיימו לפיכר צריד זה הנותו להביא ראיה ששכיב מרע היה. אבל ר' מאיר היה אומר המוציא מחבירו עליו הראיה דקסבר מודה לקיים ו שכיך צדיך זה הנחן לזהביא דאה ששכיב מדע זיה. אכיר די מאיד היה אומר המוציא מחברו עליך הדאיד קטבו מדדה. בשטר שכתבו צריך לקיימו ועל זה המוציא להביא ראיה וכרבנן היה משנת בר קפרא. והא איפכא. שמעינן להו במתני דר' מאיר סבר עליו להביא ראיה לשכיב מרע וחכ"א המוציא וכי דר' מאיר סבר מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו ואכתי כד"מ אמרה לשמעתיה ולא כרבנן: איפוך. ותני ליה רבינו יוסף: והתניא וכר' וחכ"א כר' נאמנין. דמשמע מודה שכתבו צריך לקיימו ואכתי קשיא: איפוך. הכי נאמנין דברי ר' מאיר וחכ"א אין נאמנין דאין צריך לקיימו והשתא איתרצא משנת בר קפרא אליבא דחכמים: קש א.א שו, רוב לאמבין רבה י מאר יותר איז המכור אך ליק ליק שה יותר מודה משמד מסכבו קופא ליבא הובטר. המכים המקום המקשיר דר יותנן אדרי דותנן, דאמר לעיל אין ראיה אלא בקיום השטר וריש לקיש אמר ראיה בעדים. ומקש"ר הואיל דמהפכת ר' יותנן ראיה [בעדים]: איפוך, הכי ר' יותנן אמר ראיה בקיום השטר וריש לקיש אמר ראיה בעדים. ומקש"ר הואיל דמהפכת בקיום השטר מעשה בכני ברק כר' לא תיפוך לתיובתא דר' יותנן מקשי ליה לריש לקיש והכי מותיב לה ר' יותנן לריש לקיש